

været den, at vi ikke have givet Hæren noget som helst af de store, kraftige Midler, som den behøver for at føre et ordentligt, udholdende Forsvar. Følgen af hele den Tilstand har alt været, at vi have standset vor Flaades Udvikling, og Følgen af den Maade, hvorpaa Hæren behandles her i Thinget, er den, at det eneste brugbare Vaaben, som vi endnu have paa vor Haand, nemlig selve Hæren, bliver daarligere ved at sløves og svækkes. Dette har jeg villet gjøre opmærksom paa, og jeg har særlig villet sige, at, dersom Ulykken en Gang kommer over os, og der da ogsaa med Ulykken kommer den Tid, hvor man søger at finde, hvor Skylden ligger, — jeg skal ganske vist ikke da være blandt dem, som søge at vælte Skylden enten paa den One eller paa den Anden, — saa skal det staa fast, at Ingen med Rette skal kunne laste Skylden paa Hæren; thi den har i Tide gjort, hvad den kunde, for at vise Regjeringen og Folket, hvilke Svagheder og hvilke Mangler der er ved den nuværende Tilstand, den har ikke ladet noget Middel usøgt for at bringe det frem, for at Allemperne derved kunde afhjælpes. Jeg siger dette for at staa dette fast. Men jeg tillader mig ogsaa at sige det af en anden Grund. Jeg tror ikke, at mine Ord ville have nogen som helst positiv Indflydelse her i Salen; thi jeg har ingen som helst Indflydelse, hverken paa Regjeringen eller paa Folkethinget og dets Flertal; men jeg har dog den Opfattelse, at det Ord, der ikke bliver sagt, det er sikkert paa heller ikke at blive hørt, og derfor vil jeg for min egen Skyld sige, at jeg frygter for, at Følgen af hele den Maade, hvorpaa vi behandle de militære Spørgsmaal, er, at vi lidt efter lidt nærme os maasse altsor hurtig mod en Afgrund, hvori tilsidst Landets Værelse og Landets Eksistens vil gaa under, og jeg tror, at vi nærme os dette Punkt paa saadan Maade, at, dersom der ellers var Nogen, der vilde hjælpe os af Afgrunden, saa ville de nu sige: Lad det danske Folk ligge, som det har rebet. Det er den Alvor, jeg ser i denne Sag; derfor har jeg ikke villet gaa ind paa fremkomne spøgefulde Bemærkninger, men skal kun endnu sige det One, at efter min Opfattelse vil en Beslutning af Folkethinget om at negte de militære Loves Behandling af Hensyn til den Betragtning, det har af et enkelt Ministerium, være et yderligere Skridt henimod den Afgrund, jeg har nævnt, og derfor vil jeg ikke være med til at stemme for den motiverede Dagsorden.

H. H. Jensen: Jeg tilstaa, at da det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) var fremkommen med sin Dagsorden, trøstede jeg mig ikke til at begjære Ordet, idet jeg i Grunden ansaa enhver yderligere Diskussion for at være ødesløs. Imidlertid er der jo nu kommen Diskussion igang, og den har givet mig Anledning til at sige nogle Ord, saa meget mere,

som den ærede sidste Læser pegede paa en Ting, som jeg mener det er nødvendigt, at man holder sig fast for. Vi forhandle om denne Sag, som om vi levede i den dybeste Fred, og som om det danske Folk ikke behøvede at tænke paa andet end paa at leve sit eget Liv; men ere da Forholdene virkelig saaledes i Diebliffet, at der er en saadan Fred, og have vi nogen som helst Garanti for, at vi kunne faae Lov til at leve vort eget Liv? Dersom vi Alle have noget fælles Ønske, saa er det vel dette, at det kan lykkes os at bevare vor Neutralitet, hvad der saa end sker; men er der nogen Mulighed for, at vi kunne bevare den? Enhver af os kan jo blæse politiske Sebebobler, og den One kan være lige saa berettigede som den Anden; thi der er neppe Nogen, som i dette Diebliff kan forudsige, hvad den nærmeste Tid bærer i sit Skjød; men den Mulighed er dog temmelig, at vi imod vor Villie og imod vore bedste Ønsker om at holde os udenfor enhver Strid dog kunne blive dragne ind i Striden; og hvorledes ere vi da i Stand til at kunne optage Kampen? Vi have forsømt den gunstigste Tid, men naar det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds til en vis Grad vilde laste Skylden for, at man ikke var kommen til noget Resultat med Hensyn til Revisionen, over paa Mindretallet, saa tror jeg ikke, at dette er ganske berettiget. Det ærede Medlem maa huske paa, at der gaar to Hovedstrømninger gennem Spørgsmaalet om Hærens Ordning, nemlig en Hovedstrømning, der har sin Rod i det, som Mindretallet foresøger, idet det siger: det have vi; det er det Bestaaende, og det er Manglerne derved, som vi vilde afhjælpe; og en anden Hovedstrømning, der gaar i en ganske anden Retning, og som repræsenteres af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen), der siger; det have vi; det er det Bestaaende; men det ville vi ikke have, vi ville ind paa noget Nyt. Hvis der var Tid og No, og hvis vi i fuldstændig Enighed og Fred kunde forhandle disse Spørgsmaal, saa kunde det være, at vi med Fremtiden for os kunde gjøre os Haab om, at denne Lov, naar den eventuelt blev vedtagen, kunde faae Tid til at sætne sig, og saa var Sagen jo en ganske anden. Men saaledes stiller Forholdene sig jo ikke, og netop fordi jeg har dette Syn paa Sagen, vilde jeg paa ingen Maade gaa med til Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Landstinget; thi det er min Overbevisning, at Tiden er saaledes, at man skal være saa lidt som muligt ved det Bestaaende og kun søge at hjælpe paa dets Mangler. Hvorledes ere vi stillede i Tilfælde af en Krig? De Herrer have sagt, at vi skulde flytte Lyngdepunktet. Det var galt, at vi lagde Accenten paa Hæren, vi skulde lægge den paa Flaaden; men have de Herrer da lagt den paa Flaaden? Selv om de nu vilde bevilge nok saa mange Millioner, kunde de saa skaffe os et eneste